

NEON BALL

Rebecca Reed

8.

**„A legfontosabb, amit a győzelemből megtanulhatunk,
hogy képesek vagyunk rá”**

Dave Weinbaum

Rebecca Reed

Neon Ball

Copyright © Rebecca Reed

Szerző elérhetősége: rebeccareed.iro@gmail.com

Kiadja a Red Zone Book

ISBN (pdf) 978-615-6485-60-1 (epub) 978-615-6485-61-8 (mobi) 978-615-6485-62-5

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalom

1. fejezet: Bogarat a fülbe	6
2. fejezet: Tiszta lap	18
3. fejezet: Kell egy csapat	28
4. fejezet: Zöld szem	38
5. fejezet: A példakép	49
6. fejezet: Városnézés	59
7. fejezet: Még mindig kell egy csapat	69
8. fejezet: Jace családja	80
9. fejezet: Kerül engem	90
10. fejezet: Ismerkedés	100
11. fejezet: Majdnem csók	110
12. fejezet: Zűrzavar a fejben	119
13. fejezet: Átadó	129
14. fejezet: Menekülés	139
15. fejezet: Meglepetés	149
16. fejezet: Beismerés	160

17. fejezet: Fotózás	170
18. fejezet: Vonzalom.....	180
19. fejezet: Miért kért bocsánatot?	190
20. fejezet: Kifogás	200
21. fejezet: Dac.....	209
22. fejezet: Csajok.....	219
23. fejezet: Szerelem	229
24. fejezet: Ébredés.....	239
25. fejezet: Ennyire.....	250
26. fejezet: Szex, szex és a szex.....	261
27. fejezet: Tegyük úgy.....	272
28. fejezet: Felvilágosítás.....	282
29. fejezet: Teher	293
30. fejezet: Gyávaság.....	303
31. fejezet: Győzelem.....	314
Stanley és én.....	325

1. fejezet: Bogarat a fülbe

Jace

– Elrendeztem a gépet. Biztos, nem akarsz jönni? – Leteszem a telefont az asztalra, és várakozva pillantok apára.

– Nem tudom áttenni az értekezletet, de anyád biztosan örülne, ha három napig nem látna. – Az étkezőasztal túlsó vége felé sandít, és halkan kuncog közben.

Szeretem, amikor a szüleim évődnek egymással.

– Ez nem igaz, Robert! – ingatja anya a fejét mosolyogva, majd hozzám fordul. – Amúgy is jobban fogjátok érezni magatokat Summerrel, apátok nélkül.

– Ezt cáfolom. Nekem senkivel semmi bajom – emeli maga elé a kezét Summer. – Viszont továbbra sem érdekel a kézilabda, csakis Jace kedvéért megyek.

– Meg azért, hogy bevásárolhass Los Angelesben – teszem hozzá.

A családi vacsoránál ülünk, amin nagypapa nem vesz részt, mert mindig késő este ér haza a kártyaklubból. A nagy, kovácsoltvas csillár meleg fényei alatt szinte ragyog a méregdrága porcelán, amelyet anyám oly gondosan válogatott össze. Ő főzött, semmi extra, semmi felhajtás. Teljesen átlagos családnak tűnünk, a porcelánt és a XVI. Lajos korabeli étkezőasztalt leszámítva, persze.

– Jó, ez is igaz – fintorog Summer. – Amúgy nem értem. Olyan sokat költesz erre a sportra, hogy ennyi erővel

összedobhatnál egy saját csapatot is. Az sem kerülne többbe, mint az utazásaid.

– Most mi van? Eddig azt hittem, szeretsz velem jönni. – Nem komoly a felháborodásom.

– Szeretek is, de igazán belebolondulhatnál egy másik sportágba. Egyáltalán milyen amerikai vagy te? – ölti rám a nyelvét.

A szüleim jót derülnek rajtunk.

– Olyan, aki nem szereti a baseballt és az amerikai focit – morgom, és egy falat pulykasültet tűzök a villámra.

– Nem marhaság, amit Summer mond. Tényleg csinálhatnál egy saját csapatot, ha úgyis ez a szenvedélyed – javasolja apám.

– Oké, szórakoztatok csak rajtam – forgatom meg a szemem.

– Szerintem apád nem viccel – szól közbe anya.

A szemöldököm magasba szalad, és először rá, majd apára nézek, aki csak bólogat, arcán halvány mosoly bujkál. Tényleg nem viccel.

– Atlantában nincs kézilabdacsarnok, sem pálya. És senki sem űzi ezt a sportot – közlöm, de nyilvánvalóan ezzel ők is tisztában vannak.

– Egy hónap alatt felhúzó neked, ha csak ezen múlik – vágja rá apám.

– Ez nem lepne meg, ennek ellenére sem érdekel.

– Miért nem? – Summer oldalra billentett fejjel bámul rám.

– Hogyhogy miért nem? Épp az előbb beszéltünk róla, hogy Amerikában senkit sem érdekel a kézilabda.

– De téged igen.

Summer a legjobb barátom, együtt nőttünk fel. Az ő nagyapja és az enyém szintén barátok, így a két család mindig

jó viszonyt ápolt egymással. Hosszú ideig mindenki azt hitte, egyszer feleségül veszem őt. Nos, azóta letettek erről az elképzelésükről.

– Kész ráfizetés lenne; nem áldozok ennyit a kedvtelésekre, úgyhogy ejtsük a témát.

Hallgatnak rám, a beszélgetés más irányba terelődik.

Nem mondom, eléggé kedvemre való elfoglaltság lenne egy saját csapatot menedzselni, a pénzem is megvan hozzá, de néha tényleg úgy érzem, a játékosok rokonságán kívül az egész államokban egyedül én rajongok ezért a sportért. Van néhány, szinte amatőrnek nevezhető csapat az országban, viszont alig-alig rendeznek tornákat nekik. Bajnokságokat pedig egyáltalán nem. Most L.A.-ben két-három vendégcsapattal fog játszani a válogatott, ezért mindenképpen meg akarom nézni őket.

Vacsora után a nappaliban folytatjuk az estét Summerrel. A nagy üvegablakok egyikén behallatszik a kerti szökőkút megnyugtató csobogása.

– Kinek üzenetsz ennyire? – kérdezem tőle.

A szülők már elvonultak az emeletre. Velük lakom, mert akkora ez a ház, hogy egyszerűbb telefonon felhívni egymást, mint gyalogosan megkeresni. Böven megvan a magánszférám. De emellett van egy lakásom is a belvárosban. Pontosabban egy egész háztömböm.

– Luiginak, annak az olasz fiúnak a múltkori átadási ünnepségről. – Summer ledobja a készüléket a kanapéra, és a szőke haját újra összefogja egy hajgumival, mert több tincs is kibújt belőle. – Randizni akar.

– Tényleg? – biggyesztem le az ajkam, közben én is a telefonom bújom. – Nem tudtam, hogy itt marad.

– Én sem.

– És? Találkozol vele? Elég helyes.

Summer odalép hozzám, és kikapja a kezemből a telefonomat.

– Te tényleg ennyire vak vagy?

– Miről beszélsz? – pislogok fel rá értetlenül.

– Annak a pasinak te jössz be, csak rá sem néztél, és most rajtam keresztül akar a közeledbe férkőzni.

Elnevetem magam, mert Summernek szokása fantáziálni nem létező dolgokról.

– Nekem úgy tűnt, utánad sóvárog. Már megint képzelődsz. Ha emiatt visszautasítod, soha többé nem viszlek magammal a meccsre.

– Hú, ez ám a fenyegetés! – grimaszol, és maga elé emeli a telefonomat. – Lássuk, te kivel csevegtél éppen!

– Add vissza! – szólok rá nyugodt hangon. Tudom, nem nézne bele, mégis bosszant.

Summer maga mögé rejti a készüléket.

– Ha nekem lesz igazam, elmész valakivel egy igazi randira.

Ez aranyosan gyerekes tőle, de pont ezért szeretem.

– Nincs egy esélyes jelölt sem, ezért nem ígérhetek ilyet. – Egészen komolyan nézek a szemébe, és elé tartom a kezem, amibe Summer nagy sóhajjal beleteszi a készüléket.

– Úgy sajnállak, Jace! – Lekuporodik mellém, és a térdemre hajtja a fejét.

– Azért annyira nem tragikus helyzet – vigasztalom, pedig nem pont így gondolom.

Egy milliárdos család egyetlen sarja vagyok, ráadásul meleg és jóképű. Legalábbis az utóbbit elég gyakran megjegyzik. Sosem

tudom, hogy aki rám hajt, az miért teszi. Mindig úgy érzem, a partnereim csalódnak bennem, mert nem arra számítanak, amit kapnak. Nem szeretem a feltűnést, sosem nyilatkozom a médiának a magánéletemről, nem vagyok jelen minden nagy eseményen, ezenkívül nem iszom, nem dohányzom, és nem drogozom. Azt hiszem, túl unalmas vagyok.

Elég nehezen ismerkedem, nem bízom az emberekben, és emiatt – néhány kalandot leszámítva – gyakorlatilag szingliként élem fényűző életem. Summer pedig hol a kerítőt, hol a hős lovagot játssza mellettem. Jelen pillanatban mindkettőt egyszerre.

– Szerintem meg nagyon is tragikus, de tegyük el magunkat holnapra – fojt el egy ásítást, és feltápáskodik.

Itt alszik, mert reggel korán indul a gép, máskülönben lemaradnánk az első mérkőzésekről. Átmegyünk a másik szárnyba, Summer már gyakorlottan választja ki magának a szobát, pontosan tudja, mit hol talál, így nem kell játszanom az udvarias vendéglátót.

Zuhanyzás után én is eldőlök az ágyamon. Egyáltalán nem vagyok álmos, a gondolataim elkalandoznak a vacsora közben elhangzottak irányába. Egy saját csapat. Valószínűleg rendkívül élvezném, csak hogy nem lenne semmi értelme. Egyrészt nem tudnám kikkel megtölteni a játékoskeretet, másrészt mit csinálhatnánk azon kívül, hogy a labdát dobálgatjuk? Azt is nézők nélkül...

Gyorsan kiverem a fejemből az egészet, mielőtt jobban beleélném magam, és nagy nehezen sikerül elaludnom.

Másnap én frissen, Summer félig csukott szemmel issza a kávé, és közben valami olyasmit motyog, hogy elfelejtette berakni a kedvenc szandálját.

– Szinte egész nap egy izzadtságzagú sportcsarnokban leszünk, a tornacipőd pont megteszi – pillantok le a lábára.

Summer követi a tekintetem, aztán úgy meglepődik, mintha egy idegen húzta volna a lábára a cipőjét.

– Azért inkább veszek néhány csinos darabot. – Leteszi a bögrét. – Felőlem indulhatunk.

Sofőr visz ki minket a reptérre, a magángép útra készen vár. A bő négy órás út alatt átolvasok pár unalmas pénzügyi jelentést, Summer pedig filmezik, vagy épp engem szórakoztat. Szeret kifigurázni másokat, és mi tagadás, pizok jó benne. Ha nem gazdagnak születik, egész biztosan színésznőnek állt volna. Azonban színészet helyett a kozmetikai iparban brillírozik. Ő szervezi a reklámkampányokat a termékeik számára.

A reptéren ismét sofőr vár, aki egyenesen a szállodába visz minket, ahol éppen csak lepakoljuk a cuccainkat, aztán elvitetjük magunkat a sportcsarnokba. Summer megrohamozza a büfét, és összevásárol mindenféle egészségtelen dolgot, aminek a felét a kezembe nyomja.

– Lazulj el, szépfiú, a te szentélyedben vagyunk – kacsint rám.

Erre elvigyorodok, hisz nyilvánvalóan imádom ennek az egésznek a hangulatát. Az illatokat, a hangokat, a versenylázat és a drukkot, mert az akkor is bennem van, ha semmilyen tétje nincs a mérkőzéseknek, mint most. Viszont nemzetközi csapatokkal játszunk, ami nagy szó. Hamarosan kiderül, hol tartanak a fiaink a többiekhez képest.

– Ezúttal sem kell a helyekért verekedni – jegyzi meg Summer, amint felmegyünk a lépcsőn.

A lelátó kong az ürességtől, alig néhány ember üldögél elszórtan.

– Pont emiatt nem érdemes kézilabdacsapatba fektetni – mondom, és ezzel elárulom magam, mert Summer felvonja a szemöldökét.

– Ezek szerint gondolkoztál rajta.

A harmadik sorban helyezkedünk el. Lerakom magam mellé a szerzeményeinket az üres székre.

– Igen, kb. öt percig – hazudom.

Summer nem válaszol, helyette kibontja az egyik chipset, és azt kezdi el ropogtatni.

– Kik kezdenek? – kérdezi egy idő után, mert a pályán jelenleg mindenféle nemzetiségű játékos dobálja a labdát.

– Mi, Angolával. Bemelegítő meccs – felelem.

Nem sok izgalmat várok a mérkőzéstől, és amint elkezdődik, elég gyorsan kiderül, hogy egyik csapat sem teszi oda magát igazán, csak szórakoznak, hisz semmi tétje. Persze, attól még szurkolok, és észre sem veszem, hogy Summerrel együtt rágcsálok. Viszont nyerünk, ami egészen feldob.

Aztán jön újabb két meccs, ami már izgalmasabb, mert jobb csapatok játszanak. Európából egyedül a Dánok jöttek el, többnyire csak cserejátékosokkal, viszont így is remekelnek. Fantasztikus a csapatuk, és nem értem, mi miért nem vagyunk képesek meg se közelíteni a szintjüket. A legutóbbi VB-n mindössze két nyert meccsünk volt, de ennek is úgy örült mindenki, mintha legalább mi nyertük volna meg a bajnokságot.

Summer kitartó, azonban látom rajta, halálra unja magát. Aztán kinéz magának egy játékost, és vele szemez egész idő alatt, vagy épp a telefonján válaszol az üzeneteire, mert a munka ilyenkor sem áll meg, csak lelassul.

Viszont, amint kitesszük a lábunkat a csarnokból, Summer életre kel. Természetesen Beverly Hills és a Rodeo Drive az úti cél, hogy elköltsön egy vagon pénzt. Még szerencse, a legnagyobb divatcégek üzletei egy rakáson vannak, így nem kell kilométereket sétálni. Miután kijövünk a Valentinóból, közlöm Summerrel, hogy keresek egy kávézót, és ott megvárom, amíg végez. Engem nem szédít meg ez a forgatag, és vásárlási lázban sem égek. Summer viszont olyan magabiztosan mozog ebben a közegben, mintha tényleg erre született volna.

– Legalább a Diorhoz gyere még velem – karol belém.

– Eszemben sincs – rázom a fejem, de átkísérem a túloldalra, és lecövekelek a bejárat előtt. – A Versace után van az a kiülős kávézó. Ott találkozunk.

Gyorsan nyomok egy puszit az arcára, mielőtt tiltakozhatna. A kávézó egy sarokkal arrébb van, ezen a részen az útszakasz teljesen le van zárva. Leülök az egyik szélső asztalhoz, és miután rendelek egy kávé, elintézek néhány telefont, mert milliók ide-oda, én is dolgozom, mint mindenki más. Az más kérdés, hogy gyakran ennek ellenére is haszontalannak érzem magam. A cégeink úgy vannak felépítve, hogy a jelenlétünk nélkül is tökéletesen elboldoguljanak, én mégis bejárok. Így legalább azzal áltathatom magam, hogy szükség van rám.

– Mr. Trambly? – Egy vöröshajú nő szólít meg a járdaszegélynél állva. – Bocsánat, ha zavarom, de készíthetek egy fotót önről?

Egy jól nevelt újságíró. Ritka, ha engedélyt kérnek ilyesmire. Az is meglep, hogy felismert, mert habár időnként szoktak rólam cikkezni, én túl jófiú vagyok nekik, sosem szolgálok semmi érdekességgel számukra. A melegségem ténye pedig már nem hírértékű.

– Az attól függ, mire akarja felhasználni. – Intek, hogy üljön le, mert nem akarom felhívni magamra a figyelmet még jobban.

A nő zavartan helyet foglal velem szemben, kissé bele is pirul. Egyértelműen nem számított ilyesmire.

– Csak egy kis magazinnál dolgozom Angliában. Egy hét Los Angelesben címmel cikket akarok írni, és igyekszem lefotózni az összes hírességet, akivel összefutok – magyarázza hevesen.

– Én nem vagyok híresség – tiltakozok. – Angliából jött? Hogyhogy felismert?

– Egy gazdasági lapnál dolgoztam előtte – magyarázza. – Szóval, jöhet egy fotó?

– Legyen – egyezek bele, mert nem nézem ki belőle, hogy valamiféle álhírt kreálna a találkozásunkból.

Kiderül, még csak rendes fényképező sincs nála, mindössze a telefonjával lő pár képet, aztán megköszöni, és elmegy. Épp akkor, amikor Summer odaér hozzám egy rakás csomaggal a kezében, amit rögtön ledob az asztal mellé, és lehuppan a székre, ahol az előbb az újságíró ült.

– Ki volt ez a nő? – kérdezi, közben elnéz mögém.

– Egy újságíró. – Intek a pincérnek.

– Tíz percre válunk el, és te máris sztárosdit játszol? – nevet Summer. – Csak nem hagytad, hogy lefotózzon?

A pincér odajön, megvárom, amíg Summer rendel, és utána válaszolok.

– Egészen normális volt, és nem amerikai. Nem zavar, ha betesz egy angol magazinba, valószínűleg senki sem fogja tudni, ki vagyok – vonok vállat.

– Tudod ki vagy? – könyököl Summer az asztalra.

– Hm?

– A legszerényebb és a leghelyesebb milliomos, akit valaha a hátán hordott a föld. Imádom, hogy így megnőtt a hajad, nagyon jól áll. Kár, hogy nincs olyanom, amire gerjedsz, mert kurvára lennék a pasid.

Az állam leesik, aztán elnevetem magam. Zavaromban az ujjaimat a sötét tincseim közé vezetem, amelyek tényleg eléggé megnöttek.

– Ne beszélj csúnyán, nem illik egy úrinőhöz! – Én is előredőlök. – Egyébként, mi ütött beléd?

Summer összevont szemöldökkel bámul. Pont így szokott nézni, amikor valami szöveget üt a fejébe.

– Eszembe jutott valami – mondja.

Hát persze, hogy jól gondoltam.

– Csupa fül vagyok.

Közben a pincér leteszi elé a kávé.

– Tudom, mivel lehetne nézőket szerezni a kézilabdacsapatodhoz.

Lemondóan sóhajtok egyet. Azt hittem, valami értelmes dolgot fog mondani.

– Nincs csapatom.

– De lesz, ha meghallod az ötletemet.

– Summer! Kinyögöd végre? – türelmetlenkedek. Kezd idegesíteni a szakadatlan vigyorgása.

– Az jutott eszembe, ha te állnál a pályán, egy csomó csaj járna ki a meccsre, meg persze férfiak is – egészíti ki. – Ha pedig hét, hozzád hasonló pasi izzadná szexire magát a küzdőtéren, egy egész stadionnyi rajongó csorgatná a nyálát utánatok.

Hitetlenkedve nézek rá.

– Ez hülyeség!

– Már miért lenne az? – tárja szét a karját. – Egy rahedli pénzed van, simán össze tudod szedni a leghelyesebb sportolókat az országból.

A fejem csóválom. Summernek szoktak hajmeresztő ötletei lenni, de ez tőle is meredek. Még közelebb hajlok hozzá.

– Ha elfelejtetted volna, meleg vagyok. Szerinted miről cikkeznének az újságok? Képesek lennének kitalálni, hogy saját háremet csináltam.

Summer a szemét forgatja.

– Nem azt mondtam, hogy egy meleg csapatot hozz létre, hanem csak töltsd meg helyes pasikkal! És bízd rám a reklámkampányt! Garantálom neked, pár hónapon belül teltház előtt játszanátok.

Elgondolkozva nézek Summer okos szemébe. *Tényleg lehetne egy saját csapatom?* Kellemes izgalom fut végig rajtam. Főleg akkor, amikor beugrik, kit kérhetnék fel edzőnek.

– Ha megszerzed Emilian Halvorsent, azonnal nekiláthatunk – közlöm határozottan, mert biztos vagyok benne, hogy lehetetlent kértem.

Summer elmosolyodik, és feltartja a kezét.

– Akkor kezdheted a szervezést, Jace úrfi!

Belecsapok a tenyerébe, és fintorgok, mert utálok, amikor így hív. Viszont ez a beszélgetés egészen feldob. Titokban drukkolok, hogy Summer sikerrel járjon, de sajnos nem fog.

2. fejezet: Tiszta lap

Emilian

– Hát te?

Birk, az egykori csapattársam áll az ajtómban. Amolyan haverféle, legalábbis amióta nem játszom, vele a legjobb a kapcsolatomban.

– Beengedsz? Remélem, semmit sem zavartam meg – néz el a vállam fölött.

Félreállok az ajtóból, hogy beengedjem.

– Ha úgy lenne, sem számítana. Mi járatban? – kérdezem másképpen, miközben a konyhába veszem az irányt.

– Miért nem bérepsz nagyobb lakást?

– Felcsaptál ingatlanügynöknek? – A kezébe nyomok egy alkoholmentes sört. – Nekem tökéletesen megfelel. Amúgy is alig vagyok itthon.

A nappaliban ülünk le. Ha Birk meglátogat, annak mindig oka van, éppen ezért kíváncsian várom, mivel rukkol elő.

– Áll a bál miattad, remélem, tudod. – Szürke szeme vádlón csillan.

– Mikor nem? Most mi miatt? – Érdeklődve dőlök hátra a fotelben, és egyik lábamat felteszem a másikra.

– Alfred rájött, hogy dugod a feleségét.

A picsába! Erre nem számítottam. Egyből ráharapok a szám szélére, és a nyugalmam egykettőre szertefoszlik.

– Honnan tudta meg?

– Nem ez a kérdés, hanem az, egyáltalán miért mozdultál rá a nőjére? – tárja szét Birk a karját. – A volt edződ, baszd meg!

Behunyom a szemem egy pillanatra. Tudom, igaza van, csakhogya a nő annyira vonzó volt azon az estén, hogy minden eszem elhagyott. Oké, nem okolom őt, mert tény, nem nagyon kellett biztatni engem sem. A karácsonyi bulin kezdődött. Selma leszopott a férje irodájában. Ennek már öt hónapja. Azóta párszor „összefutottunk”, de mindig azt hittem, elég óvatos vagyok.

– Mit hallottál? – Idegesen kortyolok a sörbe. Nem esik jól, amiért alkoholmentes, inkább leteszem.

Birk fancsali képet vág, hosszú, izmos lábait kinyújtja.

– Első kézből értesülhettem a dologról, ugyanis épp ott voltam, amikor Selmával ordítottak az irodájában. Alfred valami olyasmiket kiabált, hogy kinyír, tönkretesz és felejtse el a másodedzői állást a válogatottnál.

– Rohadt jó! – horkantok. – Nem mintha eddig annyira nekem akarta volna adni. Ha nem kúrom a feleségét, se engem nevez ki.

– Figyelj, Em! – sóhajt Birk. – Ötletem sincs, mi bajod van neked, miért keresed mindig a balhét. Az ifi csapattal baromi jól haladtok előre, csodát műveltél velük. Ha kicsit türelmesebb lettél volna, megkapod az állást, de szokás szerint...

– Befejezted? – dörrenék rá. – Magamtól is tudom, hogy elbasztam. Nem kell a hegyi beszéd!

– Én csak jót akarok – rántja meg Birk a vállát. – Sejttem, hogy még mindig nehéz neked, amiért nem játszatsz, azonban edzőként is remekelsz. Viszont az ilyen szarságok nem

hiányoznak. A múltkor megütötted a bírót, most pedig ez... Ki fognak zárni a szövetségből, ha így folytatod.

– Semmi közük a magánéletemhez. – Felállok, és kicserélem a söröm alkoholosra. Bár legszívesebben valami töménytet innék, de Birk miatt nem teszem.

– Valahogy el kellene rendezned ezt – javasolja.

– És mégis hogyan? Dugjam meg Alfredot is, hogy egálban legyenek?

Birk végre elröhögi magát.

– Alfred egy szőrös majom, nem hinném, hogy lenne gusztusod hozzá, azonban tényleg ki kellene találnod valamit. Vagy legalább készülj fel, ha találkozol vele. Mondd, hogy egyszeri alkalom volt, és sokat ittál, vagy mit tudom én.

– Kösz a remek tanácsokat – húzom el a számat. – Majd igyekezni fogok. Mesélj, hogy álltok a felkészüléssel?

Témát váltok, mert biztosan lőttek a terveimnek. Igaza van Birknek, elbasztam, még hozzá nagyon. Szerettem volna megkapni a volt csapatom vezetését, hiszen úgy ismerem őket, akár a tenyeremet. Tudom, kinek mi a gyenge pontja és mi az erőssége, kire, mit lehet bízni. Tőlem jobb edzőt keresve sem találhatnának, csak hogy túl türelmetlen és dühös vagyok. Sosem kezeltem jól a kudarcot, és a sérülésemet még mindig annak élem meg.

Másfél évvel ezelőtt szabályosan kirúgták alólam a lábamat, és kifordult a térdem. Csúnya látvány volt, és kibaszottul fájt. A doki a helyszínen visszatette, utána gipszbe rakták, és hosszú ideig pihentetnem kellett. Nem javasolták, hogy újra pályára álljak vele, de én megtettem, és két hónap múlva egy rosszul érkezésnél újra kifordult. Ekkor közölték velem, hogy ha

megmútenék, akkor se játszhatnék tovább, ugyanis a szalagjaim túlságosan megnyúltak a két baleset után. Rettenetesen csalódott voltam, hetekig a közelemben sem lehetett jönni, mert mindenkit okoltam, holott senki sem tehetett róla, hiszen csak egy szerencsétlen baleset volt. Egy sportolónál benne van a pakliban a sérülés, azonban nem hittem, hogy ez velem is előfordulhat.

Hónapok teltek el, mire új célt tűztem ki magam elé. A sporttól képtelen lettem volna elszakadni, ezért szakadói vizsgát tettem, és először Drammen ifjúsági csapatát kaptam meg, majd a legnagyobb tornaklub, az oslói BSK szerződtetett le, ahol korábban játszottam. A felnőtt csapathoz szerettem volna kerülni, onnan pedig a válogatotthoz, ám miután átkerültem oda, a dühöm újraéledt, hiszen nap mint nap láttam őket edzeni, én pedig csak a pálya széléről figyelhettem őket.

Baromságokat csináltam, rendszeresen összebalhéztam valakivel, és most itt tartok. Sikeresen kihúztam saját magam alól a szőnyeget, így nem csoda, hogy elhasaltam. Egy cseppnyi reményt sem fűzök ahhoz, hogy innen újra fel tudjak állni, mert Alfred túl befolyásos. Az ajtók be fognak zárulni előttem.

Ez szívás!

Miután Birkkel megdumálunk mindent, megköszönöm, amiért figyelmeztetett. Az ajtóban a lelkemre köti, próbáljam meg helyrehozni. Sejttem, hogy bocsánatkérésre gondol, de azt lesheti. *Túl nagy az egóm?* Lehet. Akkor sem fogok megalázkodni Alfred előtt. A volt játékos vagyok, még hozzá az egyik legjobb, ennek ellenére a kisujját sem mozdította értem. Nincs büntudatom, amiért meghúztam párszor a nejét. Vigyázzon rá jobban.

Eredetileg úgy terveztem, kiugrok a pályára, megnézni a fiúkat délután, ám az események fényében most jobb messzire elkerülnöm a helyet. Bár sokáig úgysem úszhatom meg, hisz közös helyszíneken edzünk, gyakran váltjuk egymást, és Alfred úgyis megtalál, ha akar.

Amikor már kezdem megenni az összes sportcsatornát, megnézem az e-mailjeimet. Elég sok megválaszolatlan levél vár különböző egyesületektől, ahol a tornákat és az edzőmérkőzéseket kellene visszaigazolnom. El is kezdem, közben szorgalmasan írom a naptárba, mikor, milyen meccs lesz, aztán eljutok egy levélhez, ami egy bizonyos Summer Wellstől érkezett.

Kétszer is átfutom a sorait, mert nem akarok hinni a szememnek. A nő röviden csak annyit közöl, hogy edzői állást ajánlanának egy teljesen új csapatnál, Atlantában. És a feltételek rendkívül kedvezőek.

Egyből rákeresek, mert tudtommal az Államokban igen kevés csapat van, azok sem híresek. Egy árva mukkot sem találok semmiféle atlantai csapatról. A levél viszont felkelti a kíváncsiságomat, ezért pár sorban válaszolok, megadom a telefonszámomat is. Esélytelen, hogy Amerikába költözzek, viszont érdekel, mit kínálnak és miért pont rám gondoltak.

Este úgy döntök, leugrok a törzshelyünkre. Péntek lévén, a csapat nagyobbik fele ott ücsörög az összetolt asztaloknál.

– Megjött a norvég Casanova – int Mikkel.

– Le lehet pattanni a témáról – morgom. Kifordítok egy széket, és leülök rá.

– Ne már, mesélned kell, haver! – csap vállba Felix. – Milyen az edzőnk nője?

– Próbáld ki, ha érdekel! – szólok vissza, mire a többiek röhögésben törnek ki.

– Meg kell hagyni, bátor vagy. – Felix egy töménytetőt hoz át előlem. – Alfred irtó pipa lehet.

– Egész este ezen akartok lovagolni? – kérdezem. Lehúzom az italt, és megrázom a fejem. Túl erős így, elsőre.

– Tényleg szálljatok le róla. Van elég baja – áll mellém Birk.

Egy hálás pillantást küldök felé. Még kapok egy-két odaszólást, de átváltanak Felix közelgő esküvőjének megbeszélésébe. Elég hamar belelendülnek a legénybúcsú szervezésébe, közben újabb köröket kérnek. Aztán felrángatnak táncolni egy csajokból álló társaság közé. A pia segít ellazulni, nem akarok gondolni arra, milyen következményekkel jár, amit tettem. Hagyom, hogy a csajok a nyakamba csimpaszkodva dörgölőzzenek hozzám.

Később átverekedem magam a tömegen a pulthoz, mert egészen kiszáradt a szám.

– Nocsak, Elida! A pult innenső oldalán? – Megállok a pultos csaj mellett, aki most vendégként ücsörög egy ital társaságában.

– Emilian! – biccent felém. – Látod, nem tudok meglenni nélküle. Ez a kibaszott klub a második otthonom.

– Akkor meghívlak valamire. – Felülök mellé a bárszékre. – Mit kérsz?

– Nem berúgni vagyok itt, szóke herceg! – kacsint rám.

Bírom a csajt és a tetkóit is. Habár a fekete és élénkpiros hajkombó kissé merész számomra, de Elida összességében pizszok dögös ribi.

– Ha dugni akarsz, felőlem leléphetünk. – Félig-meddig viccnek szánom, mert még soha nem fektettem le őt, ellenben tudom, hogy a csapatomból páran már igen.

– Szeretem, amikor valaki nem fut felesleges köröket – mosolyog rám, aztán leküldi az italát, és feláll.

Pár órával később kiderül, Elida jó választás. Hárommenetes a csaj, mindent kipróbál belőlem, amit csak lehet, aztán úgy alszok, mint akit agyonütöttek. Másnap egy cetli vár tőle a konyhapulton, amiben megköszöni a finom kávé, és mellékesen hozzáteszi, hogy a szex sem volt rossz. Tényleg bírom őt.

Fél kettőre megyek a csarnokba, ugyanis kettőtől edzés. Feszült vagyok, mert nem tudom, Alfred itt van-e. A bejárat előtt elszívok egy cigit, mielőtt bemennék. A folyosón megcsap az összetéveszthetetlen edzőtermi szag: a gumi, a bőr, az izzadtság és a különböző férfi dezodorok keveréke. Cipők talpa csikorog a műgyanta padlón, labdák csattannak a kapufán. A karom lüdbörözik, annyira szeretem ezt hallani. Az én közegem. A teremből kihallatszó zajok visszarepítenek a múltba, amikor még én voltam a pályán. Most viszont csak egy kívülálló vagyok.

Az öltözőből kiszűrődik, ahogy a fiaim hülyéskednek készülődés közben. Aztán nyílik a másik ajtó, és persze, hogy Alfred lép ki rajta. Egy pillanatra megáll az idő, tudom, bajban vagyok. Fekete szeme rögtön vészjóslóan csillan, szája idegesen megrándul.

– Csak egy okot mondj, miért ne vágjalak pofán itt és most, mindenki előtt – dörren a hangja.

Az a pár ember, aki a folyosón sétálgat, érdeklődve fordul felénk. Az összes izmom megfeszül, készen állva a konfrontációra.

– Mondjuk, hogy van húsz kiló és húsz centi előnyöm. Ez elég lesz? – Talán nem kellene szájalnom vele, de nem fogok megalázkodni.

Alfred szeme résnyire szűkül, idegesen végigsimít a borostás, keskeny pofáján, és közelebb lép hozzám.

– Örökre elástad magad, remélem, ezzel tisztában vagy, Mr. Nagymenő! – sziszegi az arcomba.

Valószínűleg más esetben élvezném, hogy ennyire fel kell néznie rám, azonban most gyűlölöm a szituációt.

– Ne keverd bele a munkát. Ha vissza akarsz vágni, rendezzük le máshogy – felelem higgadtan.

Közben hallom, nyílik mögöttem a másik ajtó, a csapatom tagjai nevetgélve lépnek ki rajta, de amint meglátják, hogy Alfreddal egymásnak feszültünk, a torkukra fagy a vidámság. Alfred szájára viszont gúnyos mosoly kúszik.

– Semmi keresnivalója itt az ilyeneknek, mint te. – Egyet hátrébb lép, és megvetően vizslat. – Jöttél megnézni az edzést?

Összezavarodva engedem le a vállam. *Ez meg miről beszél?* Megfordulok. A fiúk egyik lábukról a másikra állnak, és hol rám, hol Alfredra pislognak.

– Mit jelentsen ez? – fordulok vissza az egykori edzőmhöz.

Ő unottan megrántja a vállát.

– Mától az ifi csapat nem a tiéd. Keress magadnak másik munkát, és lehetőleg a BSK-n kívül, mert itt vége a karrierednek.

– Elindul, és úgy megy el mellettem, hogy szándékosan meglök.

Próbálok felocsúdni a döbbenetemből. Amikor megfordulok, a teremből az egyik segédedző jön ki, fúj egyet a sípjába, amivel megsürgeti a csapatomat. Ők bocsánatkérően néznek rám, aztán eltűnnek a teremben.

Hát ennyi. Alfred kicsinyes bosszúja gyorsabban ér utol, mint gondoltam.

Megfordul a fejemben, hogy utána megyek, és kiverem a balhét, vagy inkább pár fogát, de semmi értelme nem lenne. Ellenben nem akarom ilyen könnyen feladni, kocsiba ülök, és elmegyek a központi irodába, ahonnan rövid idő után csalódottan távozok. A klub vezetősége egyértelműen közli, hogy összeférhetlenség miatt nem tartanak rám igényt. Ráadásul az előző fegyelmi eljárásom se zajlott még le.

Otthon egy üveg vodkával a kezemben sétálok fel-alá az apró lakásomban. Időnként leengedek a torkomon egy adagot, hangosan szitkozódok, és felhívom Birk haveromat, hogy elmondjam neki, mi a helyzet. Ő persze vigasztal, de segíteni senki sem tud. Azt javasolja, nézzek szét más kluboknál, hiszen rengetegen ismernek, sok helyen tárt karokkal várnának.

Később beugrik az atlantai ajánlat. Lehet, arra lenne szükségem. Eltűnni egy időre, kiszakadni ebből a fojtogató közegből, ami minden nap a kudarcokra emlékeztet. Megnyitom a mailemet, de még nem érkezett válasz, ezért bepötyögöm a telefonomba a nő számát. A harmadik csörgésre felveszi.

– Summer Wells – szól bele.

– Emilian Halvorsen – mutatkozok be.

Néhány másodpercnyi csend fogad a túloldalon.

– Üdv, Mr. Halvorsen. Örülök, hogy felhívott. Ezek szerint érdekli az ajánlatunk.

– Talán. Egyelőre nem láttam a részleteket. – A nyelvem kissé akadozik, nem csupán az alkohol miatt, hanem mert már régen használtam az angolt.

– Bocsánat, nem volt időm átküldeni, de hamarosan beérek az irodába, és pótolom. A francba! – káromkodja el magát. – Elnézést, csak majdnem belém jöttek.

– Ez tetszik! – nevetek, és leülök a kanapéra, az üveget pedig leteszem az asztalra. – Kellemes a hangja, tudja? Szeretem, amikor egy nő csúnyán beszél.

Megint hosszú csend a túloldalon.

– Maga ivott, Mr. Halvorsen?

– Ha igen, akkor nem él az ajánlat?

Ismét csend. Csak azért nem kérdezem meg, ott van-e még, mert hallom a forgalom zaját. Biztos lehúzott ablak mellett közlekedik.

– Természetesen ugyanúgy él az ajánlat – válaszolja nagy sokára, vagy csak nekem tűnik soknak. – Megérkeztem. Pár perc múlva át fogom küldeni, és utána megbeszélhetjük a továbbiakat. Javaslom, aludja ki magát előtte.

– Le akar rázni? – Semmi okom vigyorogni, annak ellenére azt teszem.

– Nem, épp ellenkezőleg. Minden erőmmel azon leszek, hogy elcsábítsam magunkhoz – feleli olyan hangsúllyal, amit simán betudhatok flörtölésnek.

– Ez nem hangzik rosszul.

– Akkor most leteszem, Mr. Halvorsen, és holnap keressük egymást, rendben?

– Mégis csak lerázott – nevetek. – Viszlát, holnap!

Eldőlök a kanapén. Érzem, ez kell nekem. Egy új élet, új kihívás és tiszta lap.

3. fejezet: Kell egy csapat

Jace

Búcsúzólul kezet rázok Tobias Scott-tal az étterem előtt, és a telefonomat előhalászva a kocsim felé indulok.

– Mi ilyen sürgős, hogy már harmadjára csörgetsz? – vonom kérdőre Summert. – Munkaebéden voltam.

– Elfogadta – kiabálja a készülékbe.

– Ki és mit? Nem tudom, miről beszélsz – értetlenkedek a járókelőket kerülgetve.

– Emilian Halvorsen. Jön Atlantába! – sikítja.

Megtorpanok, és eltartom a fülemtől a telefont, amíg befejezi.

Jóságos ég, Summer csak viccel! Biztos, hogy csak viccel.

– Ne szívass! – mondom óvatosan, és az első sokkból felocsúdva folytatom utamat.

– Nem szívatlak, Jace! Emilian a jövő héten ideutazik! Hová mész most? Az irodádba? Találkoznunk kell! – hadarja jókedvűen.

– Istenem! – csúszik ki a számon. – Öhm, igen. Az irodába megyek.

– Akkor ott találkozunk!

Summer leteszi, én pedig boldogan tépem fel a kocsim ajtaját. *Tényleg elfogadta? Emilian Halvorsen idejön?* A gyomrom bukfenchezik egyet a hírtől, hisz ő a példaképem. Az összes meccsét láttam. A legjobb játékos, akit valaha ismertem, és nem mellékesen elképesztő a pasi. Mármint külsőre. Azt hiszem, régen kicsit bele voltam esve, aztán túl sok címlapon pózolt

csajokkal, úgyhogy az érzelmi lángolásom alábbhagyott iránta, de a rajongásom nem.

Viszont ha jön, akkor tényleg kell egy csapat. Csak most kezdem felfogni, ez mit is jelent. Summer megcsinálta, pedig azt hittem, lehetetlenség idecsábítani Emiliant, hiszen az ifjúsági csapat edzője, akikkel megnyerték a bajnokságot. *Meg egyébként is, mit akarna egy névtelen csapatnál?* Ráadásul egy olyan országban, ahol nem sok jövője van a kézilabdának.

Egész úton ilyesmiken töprengek, és továbbra is a gondolataimba mélyedve megyek fel az irodámba. Menetközben a titkárnóm a kezembe nyomja az aláírandó papírokat, és leülök a helyemre. Sóhajtok egy mélyet és körbenézek.

Az irodám nem tipikus elrendezésű. Középen három asztal van elhelyezve T alakban, körben kényelmes, modern fotelekkel. A T csúcán van az én helyem. A bejárattal szemközti fal végig üveg, a forgalmas város terül el alattunk, mögöttem dizájnos polcrendszer húzódik, aktákkal és dísz tárgyakkal. Szemben nagyképernyős tévé, amelyen az online megbeszéléseimet szoktam lebonyolítani.

Mi tagadás, izgatott vagyok a hírtől. Láttam már Emiliant élőben játszani, de szemtől szemben még nem találkoztam vele, és most itt lesz a lehetőség. Az előttem heverő iratkötegre nézek. Kell neki egy lakás. Egyik papírt írom alá a másik után. Se csapat, se sportcsarnok. Hülyének fog nézni. Idegesen túrok a hajamba. *Miért mondtam ezt Summernek?* Megint sóhajtok, majd aláírok újabb két iratot. Rengeteg dolgot meg kell szerveznünk.

– Basszus, ki az a helyes srác a portán? – ront be hozzám Summer ezzel a kérdéssel. – Fel sem akartam jönni, annyira tetszett a látvány.

Értetlenül rázom meg a fejem.

– Nem tudok semmiféle új portásról.

– Mindegy – legyint, és ledobja magát a hozzám legközelebb eső székre. Középkék kosztümöt visel, ami rendkívül jól áll a hidrogénszőke hajához.

– Hallgatlak – dőlök hátra lazán, ezzel leplezve az izgatottságomat.

– Az a helyzet, hogy Halvorsen egy fura alak – mondja, és máris vigyorog. – Tegnap részegen felhívott. Először azt hittem, csak szórakozik, de miután elküldtem neki az ajánlatunkat, ma reggel ismét felhívott, immáron színjőzanul, és megerősítette, hogy jönni akar.

Egy másodpercig emészttem a szavait. *Emilian részeg volt? Miért?* Talán semmi jelentősége, ünnepelhetett is valamit. Bizok benne, hogy nem lett iszákos, miután véget ért a sportolói karrierje.

– És mitől fura? – Sok kérdésem van, ám jelen pillanatban ez érdekel legjobban.

– Nem tudom. Túl gyorsan rábólintott mindenre. Olyan, mintha nem venne komolyan minket, de akkor csak nem utazna ide – tűnődik Summer hangosan.

– Az majd úgyis kiderül. Végül mit ajánlottál neki?

– Amit megbeszéltünk. Kocsi, lakás, fizetés, és egy éves fix szerződés.

– Jó – bólogatok. – Akkor sürgősen kell egy lakás, egy csarnok és egy csapat.

Summerrel egymásra meredünk, és elnevetjük magunkat.

– Úristen, imádom, hogy ilyen örültek vagyunk! – kacag felszabadultan. – A lakás és a csarnok menni fog. A csapat már nehezebb dió.

– Beszélek apámmal, te pedig küldd magad szabadságra, mert mire Emilian ideér, legalább pár játékost le kell szerződtetünk. – Máris kezembe veszem a telefonom.

– Az meredek lesz – hümmög Summer, és maga elé húz az asztalon fekvő laptopok közül egyet.

Én is tudom, hogy nehéz lesz. Örültség, amiért minden előzetes megbeszélés nélkül belevágunk, ám van egy hatalmas aduász a kezemben, ami miatt talán mégsem akkora örültség mindez. A pénz és a hírnév sokat számít, és az új lehetőség sem utolsó szempont egyesek számára. Három olyan sportolót is tudok, akik ezzel új esélyt kapnának. Feltéve, ha élni akarnak vele.

– Még mindig áll az ajánlatod a sportcsarnokkal kapcsolatban? – kérdezem apámat, amint felveszi a telefont.

– Csak nem meggondoltad magad, Jace? – derül fel a hangja.

– Edzőnk már lesz, ezért nem ártana egy hely, ahol dolgozhat. – Meg persze a csapat, noha azt egyelőre nem teszem hozzá.

– Nem hittem, hogy belevágsz, de ha megígértem, természetesen segítek – mondja apa. – Két lehetséges helyszínem is van. A Stanton parknál most vettem egy üres telket. Szerintem ideális lenne. Fordulj arra, és este megbeszéljük vacsoránál.

– Nagyszerű. Kösz, apa!

Elköszönök tőle, mert kismillió dolgunk van még.

– Nos? – kérdezi Summer.

– Sportcsarnok valószínűleg megoldva. Ha lefixáltuk, a környéken keresek valami lakást, bár a Stantonhoz nincs messze a Summerhill lakóparkunk. Azt a napokban adjuk át, ha jól tudom. – Már nem akarom újra felhívni apát ezzel kapcsolatban, mert ez is hozzá tartozik. Ha nem kelt el mindegyik lakás, Emilian részére lefoglalok egyet. A csapat többi tagjának pedig majd bérlünk a közelben.

– Oké. Én addig írtam egy listát – bökö Summer a monitorra.
– Elég sok minden kell. Mezek, felszerelések, szponzorok, orvosi igazolások, szerződések, saját egyesület, hogy csak pár fontos dolgot említsek.

– Akarom én ezt hallani? – A fejem rázva nevetek. – A szponzorok ráérnek, sportorvost tudok intézni, viszont az egyesületi és a szerződéses részt rád bízom, én pedig megpróbálom összehozni a csapatot, mert anélkül fikarcnyit sem ér az egész.

– Mondtam, hogy segítek, ne aggódj – kacsint Summer. – Te csak azzal törődj, hogy a lehető legjobb pasikat válogasd össze.

– Azért nem árt, ha játszani is tudnak – teszem hozzá. – Még mindig nem akarom elhinni, hogy ez történik.

– Akkor kezdj el barátkozni a gondolattal, hogy lesz egy saját kézilabdacsapatod, Jace úrfi. – Summer lecsukja a laptopot, kezébe veszi a táskáját, és feláll.

– Sosem szoksz le erről az úrfizásról, igaz? – grimaszolok.

– Túlzottan passzol hozzád – vigyorog. – Csörgök, amint intéztem valamit. És ami Halvorsent illeti, szívesen...

– Igazad van, meg sem köszöntem, úgyhogy köszi – mosolyodok el én is.

Summer int, és kilibben az irodámból, én pedig ábrándos képpel bámulok magam elé, majd beütöm a keresőbe Emilian nevét. Megjelenik a legfrissebb cikk róla, Halvorsen távozott a BSK-tól szalagcímmel. No fene! *Máris kitudódott, hogy átigazol hozzánk?* Kíváncsian nyitom meg a cikket, és az első, amin elmerengek egy pillanatra, az Emilian fotója. Egy fehér, ujjatlan pólóban kapták lencsevégre, hosszú, szőke haja a tarkóján kontyba kötve. Az összes tetoválása látszik az izmos karján. Elképesztően jól néz ki.

A cikkben azt írják, a BSK megvált tőle, ami valószínűleg azt jelenti, hogy valami balhéba keveredhetett. Amerikai szerződésről sem tesznek említést. Hát, majd fognak. Ebben egészen biztos vagyok.

Összeszedem a holmimat, és mielőtt hazamennék, elgurulok a Stanton park felé. Rögtön rájövök, melyik telekről beszélt apám, mert egyetlen egy hatalmas, üres placcot találok a környéken. A helyszín ideálisnak tűnik, mivel a park egy részét eleve szabadtéri edzésre alakították ki, így egy sportcsarnok tökéletesen illeni fog a képbe. Végigjárom a területet, aztán ismét kocsiba ülök, és hazahajtok.

A házvezetőnőn kívül senkit sem találok a házban, ezért a szobám felé veszem az irányt, és átöltözök kényelmes ruhába. Utána nekilátok megfogalmazni egy felkérést, amit majd minden kiválasztott játékosnak elküldök. Nem akarom túlbonyolítani, ellenben fontos, hogy az ajánlat csábító legyen, ne utasítsák el csípőből. Főleg, ha meglátják, hogy kézilabdáról van szó.

Ezután kikeresem Timothy Sandler elérhetőségét. Ő egy kispados focista srác. Szerintem tehetséges, de ritkán teszik be a kezdő csapatba, mert túl vehemens. Emlékszem egy

nyilatkozatára, ahol megemlítette, hogy középiskolában kézilabdázott. Úgy érzem, őt könnyen elcsalhatom hozzánk, a vehemenciája pont jó ehhez a játékhoz. És persze jóképű, ami jelenleg szintén fontos szempont.

Ezen a ponton elmerengek Summer ötletén a helyes pasikkal kapcsolatban. Kész örület, de tulajdonképpen beválhat.

Kétszer átnézem a levelet, mielőtt elküldeném. Az aláírásba beleteszem az Atlantai Kézilabda Klub nevet is. Nem túl kreatív, de majd kitalálunk mást, ha tényleg megalapítjuk a sportegyesületet.

A következő, akinek írok, egy úszó. Neki egy pechsorozat miatt nem jött össze a múlt év, és idén nem indulhatott semmilyen versenyen. A harmadik jelöltem pedig Russel Barloq, másodosztályú jégkorongos. Nagydarab, mégis fürge, sok rajongója van, mert előszeretettel pózol félmeztelenül a magazinok lapjain, én is megcsodáltam már párszor a csodás hasizmát.

Abba kell hagynom, mert vacsoraiddő van. Az étkező felől hallom nagyapa hangját, ahogy az újabb ötletéről beszél a szüleimnek. Az öregnek van pár szabadalma, onnan a vagyonunk nagy része, és természetesen a sikeres befektetéseink sem elhanyagolhatóak. Az egész családnak jó érzéke van az üzlethez, még anyának és a nővéremnek is, aki Luxemburgban él a diplomata férjével, így elég keveset látjuk.

– Itt van Jace, az új klubtulajdonos. Végre valami újdonság – üdvözl nagyapa derűsen.

Megveregetem a vállát, amikor elmegyek mellette, hogy anyát egy puszival üdvözljem, aztán leülök az asztalhoz.

– Remélem, nem fogom megbánni – jegyzem meg, mert valóban félek. Soha nem csináltam még ilyesmit, és habár eléggé otthonosan mozgok a sportok világában, ez azért egészen más.

– Megnézted a telket? – kérdezi apám, és leveszi a kezét az asztalról, mert a házvezetónőnk tálalni kezdi a vacsorát.

– Igen, és szerintem tökéletes. Parkolónak is bőven maradna hely. Mennyi idő lenne engedélyeztetni?

A kérdés csupán formális, hisz olyan kapcsolatokkal rendelkezünk, hogy semmire sem kell hónapokat várni. Legalábbis a városban.

– Intézem. Már beszéltem egy detroiti céggel is. Kész csarnokokat gyártanak, könnyűszerkezetes – tájékoztat apa. – Három nap alatt le tudják szállítani, és össze is szerelik. A többi munkához szintén leszervezem az embereket. Ahogy ígértem, egy hónap alatt felhúzom neked a csarnokot, fiam. Ha van valami különleges igényed, időben szólj.

– Kösz, majd gondolkodok rajta.

– Jó étvágyat! – szól anya halkán. Mindig ő adja meg az engedélyt az étkezésre.

– Lehet, nekem is csinálnom kellene egy női csapatot – bólogat az étel fölött nagyapa. – Csupa csinos, fiatal lánnyal, aprócska nadrágban...

– Charles – ingatja a fejét anya mosolyogva.

Természetesen apám se bírja ki megjegyzés nélkül:

– A te korodban már ártalmas lehet az ilyesmi.

– Úgy csinálsz, mintha te olyan fiatal lennél. Nem az én vérnyomáson rendetlenkedik – felesel nagyapám.

Jól szórakozom a szócsatájukon. Örülök, hogy most nem én vagyok a célpont, mert a családom férfitagjai előszeretettel

piszkálják egymást. Sosem vérre menően, csak szeretetből. Nem sok hangos szóváltás történt még ennek a háznak a falai között, pedig gyakran komoly dolgokat vitatunk meg, felelős döntéseket hozunk, és nem mindig van egyetértés.

Vacsora után visszamegyek a szobámba, de csak téblábolok, pedig nagyon sok dolgom lenne, hiszen össze kell válogatnom a csapatot, én mégis másra vágyok. Valakire, aki lenyugtat. Előveszem a telefonomat, és ráírok Donovanre. Pár perc múlva visszajelez, hogy ráér. Küldök egy újabb üzenetet, ezúttal anyának, hogy a reggelinél ne számítsanak rám, aztán ismét kocsiba ülök, és a lakásom felé veszem az irányt.

Van néhány meleg srác a köreinkben, voltak próbálkozásaink egymással, de nem jött össze. Donovan az egyetlen, akivel időnként találkozgatok. Ő titkolja a másságát, lányokkal randizik, azonban sosincs tartós kapcsolata. Megértem, amiért titkolja, ugyanis Don urológus, és nem hiszem, hogy sokan állnának sorba prosztatavizsgálatra, ha tudnának a szexuális beállítottságáról. Don annyira jól álcázza magát, hogy néha homofób megjegyzéseket is tesz mások előtt. Így meg sem fordul senki fejében, hogy ő esetleg a saját neméhez vonzódna. Ezen párszor összekaptunk már, azonban mindig megbocsátok neki, hiszen szeretek vele lenni. Tökéletesen ismerjük egymás testét, viszont szerintem akkor sem lennénk egy pár, ha Don felvállalná magát, mert testi váagnál soha nem éreztem többet iránta. És azt hiszem, ő is így van ezzel.

– Ennyire siettél? – mosolyodok el, ugyanis szinte egyszerre érkezünk. Én épp lezártam a kocsimat az őrzött parkolóban, amikor Donovan behajtott a sorompón.